

Kommentar. Livet er robust. Mere standhaftigt end bjerge og kontinenter, og det kan ikke udrydde sig selv ved at lukke for meget gas ud.

Apokalypsen er udsat

GUNVER LYSTBÆK VESTERGÅRD

Apokalypsen er udsat Af [Gunver Lystbæk Vestergård](#)

Det er ikke, fordi Jorden ikke kan blive ubeboelig. Det kan den godt. Kernen kan blive afkølet og slukke for det beskyttende magnetfelt, Solen kan svulme op, en vandrende planet kan vippe Jorden ud af Solsystemet eller flå den i stykker, eller atmosfæren kan blive blæst af og efterlade en tør sten.

Men menneskeskabte klimaforandringer? De kommer ikke i nærheden af at tage alt liv af dage. Livet er noget af det mest robuste og modstandskraftige overhovedet i verden. Der er stjerner, der har levet i kortere tid, end der har været liv på Jorden. Selv bjerge forgår hurtigere end liv. Mount Everest er 60 millioner år gammelt – et spædbarn sammenlignet med cyanobakteriers tre milliarder år med at dele sig og herske over Jorden.

Så hvorfor siger FNs generalsekretær António Guterres, at »hvis vi ikke akut ændrer vores måde at leve på, bringer vi selve livet i fare«, og hvorfor bakker andre på talerstole ham op, som den demokratiske præsidentkandidat

Elizabeth Warren, der har udtalt, at klimaforandringer er en »eksistentiel trussel«, der »truer alt liv på denne planet«? Er de magtfulde mennesker blevet smittet med apokalyptisk thunbergitis? For den er meget smitsom, skal jeg hilse og sige. Den giver høj feber.

Vi har brug for at blive mindet om, hvor robust livet er.

Vandet i den amerikanske nationalpark Yellowstones varme kilder er ofte kogende. Alligevel lever der bakterier. Foto: MARK RALSTON, AFP/Scanpix

Jordens liv har aldrig været i udrydningsfare, selvom det godt kan se sådan ud. For omtrent to milliarder år siden uddøde eksempelvis op mod 99,5 procent af Jordens livsformer. Hvorfor? Fordi det blev forgiftet med den gas, som de førnævnte cyanobakterier åndede ud i atmosfæren: ilt. Men i stedet for et kollaps opstod nye arter, som kunne indånde ilt og bruge den konstruktivt. Efter hver af de efterfølgende fem masseudryddelser rejste livet sig igen fra asken, og hver gang opstod nye, mere komplekse organismer.

Så noget tyder på, at når først livet er opstået på en planet, giver det aldrig slip. Der er således liv i stort set alle Jordens revner og sprækker, uanset hvor ekstreme forholdene er. Der er fundet liv i søer under Antarktis' iskappe, højt oppe i atmosfæren, nede i selve jordskorpen, i saltsøer, i svovlsøer, i de

tørreste ørkener og uden på rumstationen ISS. Selv inde i Tjernobyl-atomkraftværket gror der mikroorganismer. Hvad der er gift for nogle – som stråling, vakuum, frost og syre – er ideelt for andre. En varmere jord vil blot give plads til nye og måske forbedrede livsformer, for livet i sig selv er så godt som udødeligt.

IKKE at jeg synes, vi skal løbe den risiko. Klimaforandringer bliver barske og ubærlige uden handling og vil grangiveligt betyde mange arters uddøen, men vi er ikke på en selvmordsaktion. I øvrigt er jeg overbevist om, at vi nogle århundreder fremme i tiden (måske bare et halvt århundrede) formår at kontrollere klimaet nok til at kunne holde det stabilt. Hvis Jordens atmosfære kunne fyldes med 21 procent ilt på grund af få tilfældige mutationer i encellede mikrobers tynde dna-streng, kan vi mennesker også sænke temperaturen, hvis vi lægger vores evolutionsgivne kæmpehoveder i blød.

Mennesker er ikke ekstremofiler, men vi er dog også ganske omstillingsparate og har klaret både istider, pest og verdenskrige. Den afdøde fysiker Stephen Hawking var en af dem, der skabte panik før Thunberg, da han advarede om, at vi inden for de næste 100 år skal finde en ny planet til menneskeheden.

Geniet vrøvlede. Han og de cirka 200 andre, der tidligere har sat dato på Jordens undergang, har brug for at blive mindet om, at der lever selvforsørgende mennesker i de arktiske vinterlande, i Sahara, i Sibirien, i Amazonas, på plateauer i 4000 meters højde og på inddæmmede land under havets overflade – og har gjort det i århundreder. Desuden: Klarer vi ikke klimakrisen, klarer vi heller ikke at rejse til Jorden version 2. Det svarer til at opfinde en iPad før en kugleramme.

Et sted i en grøn plamag på en skovsø er der en cyanobakterie eller to, der spørger, om vi har glemt, at Jorden er en levende planet, besat af liv, manipuleret af liv næsten siden fødslen.